

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTA BISERICESCĂ ȘCOLARĂ LITERARĂ ȘI ECONOMICĂ

No. 2083/1927.

GRIGORIE

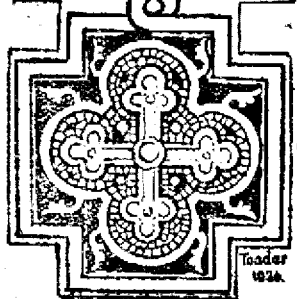
din îndurarea lui Dumnezeu episcop ortodox al eparhiei române a Aradului, Ienopolei și Hălmeagului, precum și al părților anexate din Bănatul-Timișan.

Iubitului cler și tuturor credincioșilor din eparhia Aradului, dar și pace dela Dumnezeu Tatăl și Domnul nostru Iisus Hristos, împreună cu salutarea noastră arhierescă!

„Adu-ți aminte de Domnul Iisus Hristos, carele s'a sculat din morți”.
(II. Tim. 2 v. 8).

Aceste cuvinte le adresează Sf. Apostol Pavel către episcopul Timoteiu, după ce mai înainte îi dorise ca Domnul să-i dea înțelegere întru toate. Îi dorise deci ca mai presus de toate să aibe înțelegere față de învierea Domnului. Da iubiților, pentru că zice acelaș sfânt Apostol: „dacă Hristos nu s'a sculat, zadarnică este credința noastră” (I Cor. 15 v. 17). Mântuitorul prin învierea sa „începătura celor adormiți s'a făcut” adică învierea Domnului este chezașia învierii tuturor oamenilor.

Cine nu se oprește deci în calea sa pământească auzind de învierea Domnului? Crede cel ce aleargă după averi și plăceri că Domnul, care a biruit moartea nu va putea birui iubirea de sine a omului? Cred răutăcioșii și pizmătoreșii zilelor noastre că biruitorul morții nu va înfrânge răutatea și pizma lor, când nici nu gândesc? Temeși-vă și vă înfricoșați voi toți cari folosiți biserica lui Hristos pentru interesele voastre mărunte, că biruitorul morții vă va face să plângeți pe cei ce râdeți acum!!! Căci Mântuitorul n'a suferit moarte și nu a înviat pentru capricii și ambiții omenești. Mântuitorul nu se mulțumește ca toată răutatea omenească să se ascundă sub cuvintele de: „Hristos a înviat” rostite cu buze făjarnice. Nu. Alceva așteaptă dela noi Domnul. Așteaptă ca toată viața noastră Lui să o dăm căci pentru a noastră viață s'a ridicat de pe pământ viața Lui.

indn.
61

Cine nu știe că Mântuitorul până și de pe sfintele icoane privește spre noi? In unele biserici am văzut icoana lui Hristos astfel zugrăvită că ori în ce parte stăteam, ochii Domnului erau îndreptați spre mine. Și mi-am zis: Ce bine ar fi, să vadă toată lumea această icoană, spre a-și aduce aminte că ochii Domnului văd pe om în toate împrejurările vieții. Și am mai zis: ce bine ar fi dacă fiecare om ar lua ca model al vieții sale pe Mântuitorul. Parecă aud pe mulți zicând: dar noi suntem buni creștini, căci credem în Invierea Domnului și chiar o sărbătorim cu inimă curată. Fericii sunt cei ce pot rosti asemenea cuvinte căci rostul lor, graiul lor ese din gură creștinească. Și toți nu este destul să credem în Invierea Domnului și să o sărbătorim! Dar cum? — va zice cineva? Iar răspunsul meu și al tuturor propoveduitorilor lui Hristos este acelaș nu, căci în Invierea Domnului cred chiar și cei ce vin numai la Paști la biserică, dar aceasta nu însemnează că sunt buni creștini.

Creștinul cel bun și adevărat pe lângă credința în Inviere știe să-și dea seama de rostul acestei minuni ce putea fi săvârșită numai de Dumnezeu. Creștinul adevărat vede în minunea învierii învățătura că ceace este dela Dumnezeu nu poate să piară. Necredincioșii, adică sutașul și cei ce erau cu el, au trebuit să strige: „Cu adevărat Fiul lui Dumnezeu a fost Acesta“ (Mat. 27 v. 54). Dacă deci necredincioșii de pe Golgota au văzut lucrul lui Dumnezeu, cu atât mai vârtos ni se cade nouă credincioșilor să vedem mai mult și mai bine în Invierea Domnului. In adevăr Invierea aceasta ne dă nouă chezașia nemuririi. Nemurire, nemurire! Cine oare dintre noi nu face planuri pentru un viitor cât mai îndepărtat?? Cine nu dorește ca rodul ostanelilor lui să rămână cât mai mult? Cine dintre noi ar dori ca la capătul vieții să se nimicească cu totul? Chiar și sinucigașul crede că-l așteaptă după moarte o viață mai bună!! Deci este chinuitor, amar de chinuitor chiar numai să cugești la nimicire. A muri ca să nu mai trăești, a fi închis în sicriu ca după aruncarea celui din urmă bulgăr de țărână nimeni să nu să mai gândească la tine, este cea mai cumplită cugetare. Mîntea

noastră se revoltă cum s'ar putea să piară strădaniile noastre pline de osteneți din viață iar dorința după o altă lume caută izbândă. Căci n'am fost zidiți de Dumnezeu spre a ne bucura numai o clipă și ca apoi cu dorinți și mai arzătoare să fim aruncați în nimicinicie. Nu iubii mei, nu!! Noi am fost zidiți ca să rămânem, căci altcum Dumnezeu nu ne-ar fi zidit după chipul și după asemănarea sa. Am fost dăruiți cu dar ca să credem într'un Mântuitor, care n'a înviat de dragul unui pumn de țărână, cum zic unii că este omul. „Cel ce crede întru mine, de va și muri viu va fi“ (Ioan 11 v. 25) — a zis Mântuitorul.

Iubii mei fi duhovnicești! In lumina nemuririi noastre înțelegem deci mai bine Invierea Domnului. Domnul n'a înviat pentru florile pieritoare din o grădină oare-care, fie cât de frumoase, și nici pentru oare-cari lucruri trecătoare ale lumii văzute, ci pentru fericirea noastră în viața nemuritoare. Mântuitorul a dovedit prin înviere că este Fiul lui Dumnezeu iar învățătura Sa este dumnezească. In lumina acestei învățături mare este nădejdea noastră că odată și odată vom avea fericire deplină; simțim că trebuie să vină timpul când vom înțelege rostul tuturor lucrurilor. Este bine aici să amintim lumii de azi, că noi toți încă vom învia și ne vom îmbrăca cu trupul de azi, care însă nu va avea suferințe și scăderi ca acum. Ca și primăvara, care din sânul nimicirii aduce flori proaspete, așa va fi și cu trupul nostru. Auzind de învierea trupurilor, vai, cum vor râde mai ales cei cari fără simț de rușine își scutură trupurile în jocuri și dansuri necuviincioase, dar le zic acelora că nu dela mine grăesc. Asculte pe sfântul apostol Pavel: „Că de am murit împreună cu Hristos, credem că vom și învia împreună cu Dânsul.“ (Rom. 6 v. 8). Aducă-și aminte că și Hristos s'a sculat din morți cu trupul cu care era pe Cruce și învățăceii au văzut semnul cuielor. Și vă întreb acum pe toți: oare ce semne vom putea arăta noi la înviere? Oare îmbrăca-se-va în altă haină acel trup, care s'a sbătut în dansuri netrebnice? Oare se va înveseli gura celui ce injură și blastămă pe Dumnezeu? Oare cum va fi cel ce aprinde țigara cât ce iese din bi-

serică și apoi se duce de-adreptul la crâșmă? Și oare ce va zice în fața vecinicii cel ce vieața pământească a petrecut-o în pizmă, ură, mânia și lăcomie???! Tuturora le răspunde Mântuitorul prin cuvintele ce le-a adresat către cei ce căutau să-l omoare: „Că vine ceasul întru care toți cei din mormânturi vor auzi glasul Lui. Și vor ieși cei ce au făcut cele bune întru învierea vieții; iar cei ce au făcut cele rele întru învierea osândirii” (Ioan 5 v. 28—29).

Trebue deci să ne și facem datoria de creștini când ne gândim la minunea Invierii Domnului. „De și se va lupta cineva, nu se încununează de nu se va lupta după lege” (II. Tim. 2 v. 5). Să ne facem datoria pe deplin dacă voim să ne bucurăm de binefacerile Invierii. Să ne desbrăcăm de obiceiurile rele. Să nu batjocurim chipul lui Dumnezeu în om. Să fim mai stăruitori în împlinirea datoriilor noastre creștinești. Mai multă stăruință să arate părinții față de fiii lor; profesorii către elevi, funcționarii către datoria lor, plugarii către munca câmpului și muncitorii din fabrici către datoria lor. Pe scurt: dela cel mai mic până la cel mai mare, fiecare să dovedească mai multă tragere de inimă. Un tânăr rugă odată pe preotul său să-i găsească un post ușor într'un oraș, adică o slujbă care să-i aducă multă liniște. Și ce credeți că a răspuns preotul? „Iubite tinere” — zise preotul — cunosc un singur loc liniștit: mormântul. Dar cunosc și aceea că după liniștea mormântului vine fericirea pentru cel ce se sârguește în vieață! Nevoiți-vă deci, iubiții mei fii suflețești, în această vieață cât mai mult. Asigurați-vă fericirea vecinică. Nu vă luați după cei cari se asigură pentru caz de moarte, ca urmașii lor să moștenească bani.

Vai cât de scurtă vedere au mulți! Ei se asigură în cele vremelnice: contra focului, grindinei, împotriva cazurilor de nenorociri, dar nu se asigură pentru vieața nemuritoare, dăruită nouă de Mântuitorul. De aceea, iubiții mei, datorie mare am a vă povățui pe toți și a zice tuturor: fiți mai virtuoși, aveți mai multe virtuți!

Da iubiții mei! Mai multe virtuți se cer dela toți. Cânduri de foc trebue să sfredească inimile noastre și să recunoaștem că certurile

ce s'au pogorât între noi cu alegerile comunale, nu sunt o virtute. Pizma și ura dintre noi nu sunt virtuți, lepădarea de credință nu-i virtute, ci o lașitate. Iar a fi creștin numai cu numele este cea mai mare fățarnicie, care se va răsbuna asupra noastră. Vieața Mântuitorului nici o clipă nu s'a abătut dela voința lui Dumnezeu. Vieața Mântuitorului este o aspră muștrare pentru noi cari uităm de multe ori cuvântul „virtute”. Și dacă avem ceva ce nu ne poate răpi nici o putere omenească, aceasta este virtutea. Mintea cea mai luminată se întuneacă prin boală, dar virtutea este un zid de granit. Lenea, risipa și alte păcate aduc boală și moarte, dar virtutea te ridică la cer. Poți fi învățat să știi picia tablouri, să știi apăra pe cineva ca avocat într'un proces, să fi profesor sau inginer sau comerciant ori plugar bun, dar dacă nu ești virtuos, nimic nu ești. Poți dăruia cât de mult din averea câștigată prin furt și înșelăciune, căci nu ești virtuos.

Poți cânta „Hristos a înviat din morți” ca să răsune biserică, toluși aceasta nu ajunge, dacă nu ești om virtuos. Cânduri curate și inimă curată să cerem dela bunul Dumnezeu și vă mărturisesc că am cerut unul din cele mai mari bunuri de care avem nevoie.

Oare-cine avea cancer (rac) la limbă. Medicul îi spuse că limba va trebui tăiată cel mult peste un ceas, ca să scape de moarte. Bolnavul fu deci rugat să spună cele din urmă cuvinte, căci după tăierea limbii nu va mai putea vorbi. Bolnavul zise numai decât ultimele cuvinte: Lăudat să fie Iisus Hristos! Apoi i-sa tăiat limba. Așa și noi dacă s'ar cere să ne exprimăm dorința cea mai de pe urmă ar trebui să strigăm: Lăudat să fie Domnul carele a înviat din morți. Dar noi, noi și înainte de cea din urmă dorință trebue să fim străbătuți de aceeaș dorință. Căci auzim pe Sf. Pavel zicând către fiecare dintre noi ca odinioară către Timoteiu: „Adu-ți aminte de Domnul Iisus Hristos, carele s'a sculat din morți”. — De aceea trebue să prăznuim Invierea Domnului împodobiți cu toate virtuțile ca să putem dobândi fericirea când vom învia din morți.

Și să nu uităm că o singură mângâiere avem pe pământ ori cine am fi noi: inima

curată dobândită numai și numai prin virtute. Inimă curată vă doresc tuturor ca la fiecare pas al vieții să vă aduceți aminte că inima voastră a bătut numai și numai pentru Hristos Domnul a cărui sfântă înviere o cinștim și o mărim.

Cu această dorință pe buze vă strig tuturor din inimă curată: „Hristos a înviat“.

Al Vostru al tuturor
Arad, la Învierea Domnului 1927
iubitor și de tot binele voitor
Dr. Grigorie Gh. Comșa
Eписcopul Aradului.

Hristos.

*Hristos ca Rege a intrat
'N Ierusalimul desfătării;
Poporul l-a întimpinat
Cu osanalele urării.*

*Și-aceeași plebe, ce-a strigat
Osana Fiului iubirei,—
Apoi de-ocară L-a 'ncărcat
Și de batjocura hulirii!..*

*Hristos smochinu-a blăstămat,
Că n-adusese rodul dulce;
Și din smochinul cel uscat
Dușmanit-i pregătise-o cruce.*

*Iar Iuda când l-a sărutat
Cu sărutarea lui vicleană,
Hristos văzū îndurerat
Cât fu iubirea Lui de vand!..*

*Pentru cuvântu-i 'ntrariplat
Poporul îl batjocurise:
Când un ostaș, când un argat
Pe-un împărat îl biciuise?*

*Cu spinii apoi încununat
Și cu hlamida mohorâtă,
Lovit și de ostaș mânat
A dus El crucei Lui gătită.*

*Iar când pe cruce L-au urcat,
L-au pironit la mâini, picioare
Și huluitor L-au înfruntat
Ca de pe cruce să pogoare!*

*Și când Hristos u însetat
Ostașul i-a întins o fiere;
Lui, Celui ce a mângâiat
Și-a alinat orice durere.*

*Și-atunci când sufletul și-a dat
Și a vărsat sudori de sânge,
Părintele nu L-a lăsat,
Și moartea nu-L putū învinge!*

*Căci sângele-l nu s'a 'nchegat,
Ci-a curs din coasta Lui cu apă;
Iar trupul Lui îmbălsămat
N-a putrezit în neagra groapă.*

*Hristos din morți a înviat!..
In zorii roși de dimineață;
Puterea nopții a 'mprăștiat
Și dăruitu-ne-a viață!*

*Hristos ca Rege a 'nălțat
Ierusalimul mângâerții;
Și sufletelor a lăsat
Nădejdea sfântă-a invierții!..*

M. Vasilache.

Epistolă de Paști

Dragă Pretine!

Simt că te-am pierdut. Eram împreună ani, zile și clipe și acum văd că te-au smuls de lângă mine ani, cari fug înainte ca niște roibi inspăimântați. Te-a îndepărtat de mine fericirea, de a-ți avea ce ai visat: grădinoața cu flori și copilași cu părul de aur. M-ai uitat poate din cauza durerilor tale. Altă chestie pretine! Eheu! Când erai mai tiner spuneaam amândoi, râzând și glumind, cum se duce la vale de repede apa mănioasă și tulbure a Prutului, puteai amice, să dormi lung și dulce cu căpătăul pe o bucată de piatră. Azi poate ai da toți galbenii din lume pentru perna fermecată pe care ai putea să găsești iarăși odihna de de mult. Nu face nimic! Vremea e fără socolă, ea încarcă mai multe pietrii grele decât poate să ducă carul, care se cheamă mintea și inima omului. Oh Fratel decând e lumea așa a fost! Fericirea ori dureres, adună oamenii la un loc, cari niciodată nu s-au cunoscut și tot ele alungă pe pretinii cei mai buni la cele două capete ale lumii Vremea să facă ce vrea, ca și noi să facem ce vrem noi!

Uite creștii sunt albi și persicii bat în roșu, au înviat și fluturașii să se apropie praznicul praznicilor, care răscolește toate amintirile.

Poate nici una din sărbătorile creștine nu-ți aduce aminte așa de mult de copilărie și de tinerețe, ca Paștile!

La Paști se întâlnesc mamele robite de lucru și de griji. Se apropie una de alta și spun bucuriile și năcazurile. Și până când ele se spovedesc una celeilalte sincer și cu drag, copilașii, cu darul de Paști în mână, încheie pretinție, care nu să gătească decât odată cu moartea. I-ți aduci aminte când erai copil, cu ce sete sfântă așteptam ziua de mâine. Parecă pentru noi să făcea ziua, pentru noi erau drumurile așa de liniștite și așa de luminoase. Ni se părea nouă că de dragul nostru sunt verzi grădinile și se

leagănă așa încet de parecă ar face slujbă, liliacul mândru chitat. Ce comori neprețuite erau ouăle meșter încondelate pe care le așezasem cu mare grijă în hăinuțele pregătite de Paști de mama.

Ce frumos era dragă pretine pe vremurile de atunci. Sărbătoare în biserică, sărbătoare pe toate străzile și sărbătoare acasă. O sfântă seriozitate învălura masa de Paști. Părinți, servitori și copil toți la un loc gustau bucatele de Paști cu vorbe și cu fețe cari erau altele decât cele de toate zilele.

Dragă pretine răspunde-mi ne am pierdut noi sufletele de altădată și s'a schimbat lumea. Mai au și azi copii Paștile pe cari le-am avut noi odată? și gustă și ei așa sfânta sărbătoare din toate fibrele inimii cum le-am gustat noi adinioară? Ce păcat nespun de mare ar fi dacă și copii ar fi căzut jertfă lumii de azi cu idol sceptice și cu inima înăcrâită de dorul măririi deșerte.

Dragă pretine, nu cred că ai uitat și nu se poate să fi uitat, când eram tineri mari la sfintele Paști.

În biserică în care ne duceam noi să prăznuim învierea să cântăm atâtea imne frumoase despre sfânta înviere.

Și noi ce cântam ceilalți simțeau în inimă. Cum leagănă valurile line ale unui lac o barcă împodobită cu flori așa ne legăna sufletul nostru valuri de simțiri frumoase. Valurile năpraznice ale vieții au mai spălăcit culorile vii ale vieții noastre, i-au mai rupt și catargele vânturile ei dar rădăcinile acelor flori de gândire și de simțire cari s-au zămislit atunci când cântăreții trimiteau către cer imnul despre „Paștile frumoase” ne-au rămas ca o îmbărbătare pentru vremurile de acum și ca o nădejde tare pentru viitor.

Oh Paște sfinte, Paști bune, Paște dulci ale tinereții rămănuți cu noi.

Dragă Pretine! Poate azi la Paștile noastre se amestecă accente de la sărbătoarea Vinerii mari. Lupta cu vremea, lupta cu tine însuși și lupta cu oamenii seacă inima și te fac mai lemnos. Când eram copii și ascultam sfintele evanghelii la Vineria-mare nu le înțelegeam, acum viața ne-a învățat să le înțelegem. Când scriu aceste șire am pe masă înaintea mea două fotografii de ale tale, una e de demult când credeam că lumea în care vom trăi noi, nu e altceva decât un imens câmp cu flori, când râdeam și glumeam, fără nici un gând greu, și cealaltă e de mai de dincoale. Și mi se pare că între chipul tău și între pomii roz-albi care mâne ori poimâne își vor scutura florile fragede e multă asemănare.

Chipul tău de azi e mai pomozorât și mai serios, dar Dragă pretine nu uită ce spune un distins scriitor:

„Omul e ca o piatră frumos împodobită cu pomii și flori și vremea e ca un sculptor care mai întâi roade pomii și florile și apoi se apucă de lucru. În fiecare zi dă o lovitură în urma căreia cade la pă-

mânt o bucată de piatră. Dacă piatra e materie slabă să sfărâmă și praf se alege din ea, dar dacă e materile tare, atunci vremea tot cioplinind și tot lovind nu poate să facă din piatră altceva decât o stâncă frumoasă.”

De sfintele Paște pe cari de atâteori le-am sărbătorit împreună din plina inimă i-ți zic „Hristos a în-iat” și i-ți doresc multă tărie de suflet. Din lacrimile și durerile tale fii harnic și fă un șirag mândru de mărgelile scumpe. Câte lacrimi și suferințe atâtea gânduri și simțiri frumoase să-ți deie Domnul pe care oamenii neînțelegători, cu gândul la moarte i-au răstignit, făcându-l să învie cu mărirea din morți și se umple lumea, de bucurie.

Cu gândul la grădinița ta cu flori și la copilașii tăi cu părul de aur i-ți trimit o frățeescă îmbrățișare.

Dr. Ștefan Cioroian.

Cuvântare.

La învierea Domnului nostru Isus Christos.*

„Domnul a înviat cu adevărat.”

(Luc. XXIV, 34).

Învierea lui Hristos se dovedește prin minunile Apostolilor.

Mulți pun întrebarea: pentru ce Christos nu s'a arătat Iudeilor îndată după învierea sa? Dar aceasta este o întrebare de prisos și nefolositoare. Dacă Christos ar fi rădăjduit, că el prin aceasta s'ar fi întors la credință, negreșit El n'ar fi pregetat după învierea sa a se arăta tuturor.

Cumcă el n'ar fi crezut chiar nicicând El li-s'ar fi arătat iarăș după învierea sa, o dovedește învierea lui Lazăr. Acesta murise de patru zile, așa că trecuse în putrejune. Dar Christos l'a rechemat la viață înaintea ochilor Iudeilor, și iarăș l'a deșteptat; însă cu toate acestea El n'a putut a-i aduce la credință; dimpotrivă, l-a făcut mai mari vrăjmași ai săi. Căci el au venit pentru aceasta a-l omorî. Dacă el n'au crezut atunci întru El când a sculat din moarte pe un altul nu s'ar infuria ei oare asupra lui mai tare, când El li-s'ar fi arătat iarăș că înviat? El prin aceea negreșit nu s'ar fi îndreptat, necucerit și osânda lor ar fi sport. Așadar pentru că El să-l scape de o turbare prisoselnică, nu s'a arătat lor, ci numai ucenicilor săi; căci El l'ar fi expus numai la o mai mare pedeapsă, dacă după răstignire s'ar mai fi arătat lor.

Așadar El s'a restras de la ochii lor, pentru că să-l cruțe, dar s'a arătat lor prin minunile apostolilor săi. E-a tot una, să fi văzut pe cel înviat, ori să fi

* Traducere îndreptată după cele „Sesezeci și patru cuvinte sau predice” ale sf. Ioan Gură de Aur, traduse de ep. Melchisedec.

auzit pe Petru grăind slăbănogului: „În numele lui Isus Christos scoală-te și umblă” (Fapt. Apost. III, 6). În adevăr aceste minuni ale Apostolilor, săvârșite în numele lui Christos, erau dovada cea mai puternică despre învierea Domnului, și pentru a convinge despre învierea sa mai mult decât arătarea sa cea personală. Aceasta se vedează din următoarele: Christos a înviat și s'a arătat ucenicilor săi; dar totuși și între aceștia s'a găsit unul, care nu voia să creadă întru învierea Domnului, adică Toma. El doriă chiar, ca înainte de a crede, să pună degetul său pe semnele ranelor, și cu mâna sa să poată apăsa coasta Domnului. Acest ucenic petrecuse cu Domnul în curgere de trei ani, mâncase cu Domnul deapănura la o masă, văzuse cele mai mari semne și minuni, auzise pe însuși Domnul vorbind, — și acum căud el a văzut pe Domnul înviat, nu voia să creadă, până ce mai întâi nu a văzut semnele cutelor și rana cea pricinuită de sulită. Spune-mi mie, în asemenea împrejurări ar fi crezut oare toată lumea, dacă ar fi văzut pe cel înviat? Cine ar putea cuteză să afirme aceasta?

Dar noi putem încă și din o altă împrejurare a dovedi că minunile Apostolilor ne conving despre învierea lui Christos mai puternic, decât privirea însuși învialului. Când poporul a auzit, cum a zis Petru către slăbănog: „În numele lui Isus Christos scoală-te și umblă”, au crezut mai multe mil (Fapt. Ap. IV, 4). Acel Apostol (Toma) a văzut pe cel înviat și totuși nu voia să creadă; dar acești vrăjmași ai lui Christos au văzut minunea lui Petru, și pentru ea au primit credința. Așadar această minune a trebuit să-i fi convins despre înviere mai lămurit și mai puternic decât însuși privirea. De aceea minunile și semnele Apostolilor sunt dovada cea mai puternică despre învierea Domnului. De aceea zice El însuși: „Adevăr, adevăr zic vouă, celce crede întru mine va face aceleași lucruri, care eu le fac, încă și mai mari va face” (Ioan XIV, 12). Căci fiindcă între acestea urmasse răstignirea și mulți prin aceea se scandalizaseră, de aceea acum era trebuință de minuni mai mari. Dacă însă Christos după răposarea sa ar fi rămas în mormânt și între moarte, precum afirmă iudeii și n'ar fi înviat, nici s'ar fi înălțat la cer, atunci nu numai minuni mai mari nu s'ar fi putut face între numele lui, dar nici una. Luați aminte că în cele zise se cuprinde dovada cea mai îndestulitoare a învierii lui Christos. Repet încă odată: Christos în curgerea petrecerei sale pe pământ a săvârșit semne și minuni, a sculat morți, a vindecat leproși, a alungat duhurile cele rele, după aceea a fost răstignit, și dupăcum afirmă iudeii, nu a mai înviat. Ce trebuie să răspundem noi acum iudeilor? Noi trebuie să le zicem: dacă Christos nu a înviat, cum oare după răstignirea lui au putut să se facă întru numele lui încă mai mari minuni, decât acelea ce a făcut El însuși? Niciodată n'a făcut cineva după moartea sa lucruri mai mari,

decât în vieța sa; însă după moartea lui Christos numele său a lucrat minuni, care după fel și însușire și în tot chipul au fost mai mari, decât cele de mai înainte. Ele au fost mai mari, căci niciodată în timpul vieții Domnului umbra sa n'a sculat morți, dar umbra Apostolilor prin puterea lui Christos a făcut aceasta de mai multe ori. Și iarăși, minunile după înviere au fost mai mari, căci la minunile cele de mai înainte era însuși poruncitorul, iar după răstignirea sa, chiar slugile lui numai cu numele lui au făcut minuni încă și mai mari și mai înalte, așa că prin aceasta puterea sa a strălucit și mai tare și mai slăvit. Căci aceea, că un altul numai prin chemarea numelui lui Christos a făcut minuni este mult mai mare, decât când el singur ar fi săvârșit minunile. Vedeți, iubitorilor, că minunile Apostolilor după învierea Domnului au fost mai mari, decât minunile lui Isus Christos însuși? Nu este oare aceasta o îndestulitoare dovadă despre înviere? Căci precum am și zis, mai adevăresc încă odată: dacă Christos a murit și n'a înviat iarăși, atunci ar fi trebuit să înceteze minunile lui; dar în faptă ele nu numai n'a încetat, ci au urmat încă și mai mari și mai slăvite, acelea adică săvârșite prin Apostoli. Iar dacă Christos nu ar fi înviat, atunci nici apostolii nu ar fi putut săvârși în numele lui astfel de minuni; căci era una și aceeași putere a Domnului, care lucra minunile atât înainte, cât și după răstignire, unele prin însuși Domnul, altele prin Apostoli. Dar pentruca dovada învierii să fie cu atâta mai clară și mai vederată, de aceea a trebuit ce minunile cele după înviere să fie mai pe sus decât cele dinainte.

Dar de unde știm noi, întreabă cel necredincios, că Apostolii au săvârșit astfel de minuni în numele lui Isus? Din sfântă Scriptură, răspund eu. Dar tu nu voiești a primi această dovadă, și tăgăduiești că Apostolii au făcut minuni; atunci recunoști tu înrânsii o putere a lui Dumnezeu încă mai mare, căci ei atunci fără minuni nu ar fi întors tot globul cel mare al pământului la cunoștința dumnezeieștilor adevăruri. În adevăr aceasta ar fi fost cea mai mare și mai extraordinară minune, ca niște oameni săraci, neînsemnați, neînvățați și nevoiași, în număr numai de doisprezece, să facă următorii ai lor fără minuni, așa de multe cetăți și popoare, așa de numeroase provincii, principii și domnitorii, învățați și oratori, ba mai tot globul pământului!

Dar poate tu ai dori să vezi și astăzi săvârșindu-se minuni? Ei bine, eu îți voi arăta niște asemenea, ba încă și mai mari decât cele de mai înainte, nu numai un înviat, nu numai un orb făcut să vadă, ci tot pământul, care s'a slobozit dintru întunerecul amăgirii. Îți voi arăta nu numai un lepros, care s'a curățit, ci atâtea popoare întregi, care s'au curățit de lepra păcatului prin bala renașterii. Ce minune mai mare dorești tu, omule, când vezi o schimbare atât de mare și așa de repede urmată?

Volești tu să știi, cum a făcut Christos tot globul pământului să vadă? Iată: mai înainte oamenii priveau lemnul nu ca lemn, și piatra nu ca piatră; ei numiau Dumnezeu pe aceste lucruri fără de vieță, atât de orbi erau ei! Dar acum ei știu, ce este lemn și piatră, și credința i-a învățat, cine este Dumnezeu; căci numai prin credință poate fi pricepută această vieță večnică și fericită.

Volești tu să mai ai încă o dovadă despre înviere? Prefacerea cea mare, care s'a săvârșit în duhurile Apostolilor după înviere; această prefacere este o dovadă pentru învierea Domnului încă mai mare, decât faptele cele minunate ale Apostolilor. este în deoște constatat, că chiar omul, care în cursul vieții sale a fost udat, după moartea sa adeseori se mai pomenște. Dar dacă cineva nu a fost cu destulă inimă bună către un om în viață și încă l-a și părăsit, cu atâta mai sigur îl va uita după moarte. De acolo vine, că tu mai este nimenea care în curgerea vieții părăsind pe prietenul, sau pe învățătorul său, după moartea lui, să-l prefera la orice alta și să-l puie mai presus de toate, și mai cu seamă când ar vedea, că din această dedare și din această râvnă a sa ar ridica asupra sa mii de primejdii. Dar vezi, că acela ce alurea niciodată nu se face, s'a făcut la Christos și la Apostoli El, pe când El încă trăia, s'au lăpădat de El și l'au părăsit, la prinderea Lui ei au fugit și s'au depărtat, —și acum după ce El a suferit nenumărate batjocuri și defălmări, ba chiar și moartea pe cruce, acum ei îl prețuiesc și-l înalță mai presus de toate, în cât pentru mărturisirea numelui Lui ei cu bucurie jefesc și însuși viața lor. Însă dacă Christos după moartea sa nu ar fi înviat, cum ar fi fost cu putință, ca acela, cari în timpul viețuirii lui fugise de primejdie, cum după moartea lui dela sine să se arunce în primejdii nenumărate? Toți odinioară fugise, iară Petru se lepădase de Domnul de trei ori chiar cu jurământ. Și acest ucenic, care în timpul viețuirii lui Christos se temea de o biată slujnică, și de trei ori se lepădase de Domnul său, la urmă chiar prin jurământ, aceasta acum după învierea Domnului așa de neobicinuit s'a schimbat, încât el nu se spălmânta nici de toată lumea, și public în mijlocul a tot poporul predică, că cel restignit și îngropat, a înviat a treia zi din morți și s'a înălțat la cer. Aceasta o face el acum fără de nici o frică, și această schimbare a sa ne dovedeste nouă în faptă, că cu adevărat el a văzut pe cel înviat. De unde a dovedit Petru această bărbăție? De unde de alurea, de cât de acolo, că el era deplin convins despre învierea lui Christos? Că el l-a văzut, a vorbit cu El și l'a auzit vorbind despre cele viitoare, de cea înfrunța el toate ostenele, știind că se tratează despre un Mântuitor viu, și a dobândit acum un curaj mai mare și o putere mai tare, încât chiar a și murit pentru Christos și de voia sa a lăsat a se răstigni cu capul întors spre pământ.

Așadar când tu vezi, că după moartea lui Christos încă mai mari minuni se fac în numele lui decât mai înainte, și că ucenicii lui acum îi sunt mult mai devotați, decât înainte, că ei acum în deoște vădesc o mai tare siguranță, și în toate ocaziunile o schimbare atât de măreață și așa de admirabilă, fă singur încheierea din aceste fapte și întâmplări, că cu moartea lui Christos n'a fost totul isprăvit, că mai vartos el a înviat, trăește, și că El cel răstignit, pururea rămâne Dumnezeu cel viu și nemuritor. Căci dacă El n'ar fi înviat, ucenicii Lui n'ar fi putut după moartea sa să facă minuni încă mai mari decât înainte. Oarecând îi părăsise chiar Apostolii lui, iată cum toată lumea aleargă la El, și nu numai Petru, ci mii și mii de alții, și mai vartos de acela, cari au viețuit mai târziu și nu au văzut însuși pe cel înviat, și-au dat viața lor pentru dânsul, au fost decapitați și au suferit nenumărate patimi, spre a rămânea statornici în mărturisirea credinței lor întru dânsul și să poată muri întru ea. Dar cum putea acela, care, pentru necredința ta, o necredinciosule, a rămas în mormânt și nu a mai înviat, cum putea acest mort a se arăta atât de puternic în următorii săi și ai îndemna, ca numai pe el să-l adoare și mai bucuroși a suferi și a răbda toate, decât a fi să credința întru El? Vezi tu, cum toate acestea dovedesc vederat învierea lui? Minunile, care după moartea lui s'au săvârșit și încă astăzi se săvârșec, dedarea cea mare a ucenicilor, pe care au arătat-o ei atunci și pe care o arată și astăzi, primejdiile cărora s'au supus credincioșii, toate acestea sunt dovedi despre învierea domnului.

De acela, iubitor, să nu încetăm nici odată a lăuda și a proslăvi pe cel înviat, ca să putem odinioară ajunge la bunățiile cele večnice și negrăite, prin harul și prin iubirea de oameni a domnului nostru Isus Christos, căruia împreună cu Tatăl și cu viu făcătorul Duh se cuvine cinstea și pururea și în vecii vecilor Amin!

Pornească Litia.....

*Pornească Litia pria Jară,
Când Regile-i bolnov pe pat;
Din zorn zilei până 'n seară,
Să ne rugăm, cu gând curat.*

*Deschideți sfintele biserici,
Răsune clopote duios,
Bătrâni și tineri, frații clerici
Să-i facem voia lui Hristos.*

*Sublim e ceasul, când răsare
Din inimă gius de rugăciuni,
Cântarea sfintelor Aitare
Coboară 'n suflete minuni.*

*O Doamne 'ndură-Te și-ascultă
Al sufi. telor noastre dor,
Și vindecă-L, cu mila multă,
Pe al Tăii mare Domnitor.*

*In lume n'am făcut vre un bine.
Nici știm să ne rugăm frumos,
Dar sufletul ni-e n'trig la Tine,
Și la iubirea lui Christos.*

*Când plânge ruga și s'aprinde
Credința n' piepturile tari,
In brațe, Doamne, ne cuprinde,
Cum ne-ai cuprins la zile mari..*

*N'aduce vântul desperării
Spre Tara, care Tu ne-ai dat,
Ci darul binecuvân'ții
Să Te slăvim neîncetat.*

*Ingenunchiați, cu frunți p'cate,
Plângând, noi Te chemam să vii,
Și 'n inimile întristate
S'aprină nădejdi și bucurii...*

Profopop Al. Munteanu al lui Vasile.

La Învierea lui Hristos.

Totul s-a petrecut foarte repede.... Într-o noapte, precum au prevestit Proroci și El, Isus.

Iar a doua zi până la amiază toate erau sfârșite, și Domnul restignit pe Cruce.

Căci unul din ucenicii săi, Iuda Iscarioteanul, l'a vândut pentru 30 de arginți.

Isus a fost prins când se ruga în grădina Ghețimani, a fost judecat și condamnat la cel mai grozav supliciu; la moarte pe cruce.

Istoria evanghelică în ultimile sale capitole ne arată foarte pe larg și amănunțit toate cele întâmplate.

Deci Mântuitorul suferise moartea și a treia zi a înviat din morți. Apoi mai stă în mijlocul învățăceilor 40 de zile, întărându-i în principiile învățaturii sale sublime, iar după aceasta s'a înălțat la Ceruri.

Cum a privit apostolii toate cele întâmplate cu Mântuitorul?

Asupra acestei întrebări istoria evanghelică ne dă răspunsul cu prisosință.

Strălucita Înviere a Domnului din morți întărește în mod desăvârșit pe cei 11 ucenici în dumnezeirea celui ce a trecut cu ei pe pământ. Învierea devine pentru ei faptul pe care îl vestesc lumii cu o însuflețire uimitoare. Învierea devine temelie pe care apostolii zidesc *Biserica creștină*.

Chiar la începutul leșirii lor în public, la praznicul cincizecimei, când au fost întăriți cu putere de sus, prin venirea Sf. Duh, Apostolii au început să predice despre *Învierea lui Isus din morți*. Iar când sunt chemați în fața sinedrului să răspundă că în numele cui fac ei mi-

nunile, Apostolii răspund că „în numele lui Isus Hristos pe care voi l-ați ristignit și pe care Dumnezeu l-a înviat din morți“.

Aceas a fecundă credință a sfinților Apostoli despre temeiul ce-l puneau ei pe învierea Domnului, o aflăm în toate cuvântările lor, și cuprinsă în toate scrierile noului Testament, începând cu Faptele Apostolilor.

Pretutindena în toată vremea, și la toate împrejurările, învierea Domnului, este soclul de granit pe cari Apostolii și urmașii lor fortifică și înalță adevărurile credinței creștine.

Sfântul apostol Pavel, în epistola către Corinteni, expune întreaga învățătură despre patima de bună voie și *Învierea Mântuitorului*, săvârșite pentru mântuirea noastră și exclamă: „*Dacă Hristos nu s-a sculat, zadarnică este credința voastră*“.

Din cele expuse mai sus se învederează în mod eclatant cât de mult trebuie să cinstim și să venerăm praznicul Învierii lui Cristos.

Zi mare, strălucită, și preamărită de întreaga creștinătate.

Să ne „curățim simțirile“ la sărbătoarea Sfințelor Pești și la creștineasca întimpinare de „*Hristos a înviat*“ cu care ne salutăm toți creștinii să răspundem din suflete curate: Adevărat că a înviat Domnul Hristos.

Descoperiri noi de morminte în Egipt.

Se relatează din Kairo: o nouă și senzațională descoperire arheologică trebuie adăusă la descoperirile de până aci ale lui Mr. Cecil Firth, care din însărcinarea ministerului anticităților din guvernul egiptean, conduce lucrările de săpături din Sekkara. — Detaliurile încă nu sunt cunoscute, dar se dă ca sigur, că acolo s'a scos la iveală un mormânt vechiu de cinci mil de ani, aparținând dinastiei a III-a egipteană, ce în multe privințe e unic în felul său. — Acest mormânt al dinastiei a treia, din sus e rotund și așezat pe o parte a valului de frontieră, ce înconjoară piramida cu scări, care în circumferența sa e aproape de o milă. Lângă aceasta spre vest e o scară mare, ce conduce în re stânci. La început se credea că e mormântul lui Imhotep, arhitectul regelui Zoser, care a zidit piramida cu scări Egiptenii onorau pe Imhotep, ca pe un savant mare al poporul lor. Lui i-s'a atribuit invențiunea medicinei, a științei juridice, precum și a tuturor celorlalte științe. Aflarea mormântului său ar trece de un eveniment de cea mai mare importanță. Dar nu se știe încă apriat, că propriaminte despre ce anume mormânt este vorba. Probabil, că va fi fost mormântul provizoriu în care era așezat regele Zoser, cât

timp piramida cu scări nu era încă construită deplin, care a trebuit să fie locul definitiv de odihnă ori al regelui Zoser, ori al al reginei.

Intrarea o formează un coridor întunecat (tunel) între stânci care e ascuns în dosul unor bucăți de ziduri dărâmate. Coridorul acesta se ramifică în spre diferite direcțiuni; o scară conduce prin un portal în jos la un șir de încăperi subterane, îmbrăcate cu oțale albastre, și reprezintă pe „Ka” (sufletul) posesorului mormântului. Două localuri erau cândva apartamente din lăuntru piramidei cu scări, dar înzestrate și mai pompos. Unul din aceste apartamente are trei uși oarbe sau firide și fiecare decorată cu câte un portret al regelui Zoser, prezentându-l în felurite vestimente și în diferite poziții. Pe acelea musculatura se poate distinge cu toată claritatea. Opera aceasta este executată în reliefuri foarte scunde și în stilul artistic contemporan. Dacă figurile sunt reliefate chiar și numai într-o înălțime de un milimetru, totuși se pot distinge apriat toate particularitățile lor. Camerele de lângă acest spațiu sunt până acum încă nescrutate. Într-unul din coridoarele menționate au fost găsite 12 ulcioare de vin din alabastru în medie de 91 centimetri înalte. E sigur, că acest mormânt este unul dintre cele mai vechi și remarcabile morminte ale epocii arhaice sau antepiramidale, ce s'a descoperit cândva.

(Tradus din „Temesvarer Zeitung” Nr. 81 din 10 Aprilie 1927).

Nicolae Fizeșianu,
protopop nălit. ort. rom. în retr.

Misiuni religioase în Dezna.

Amăsurat ordinului cu No. 1372/1927 al P. S. Sale la 10 Aprilie a. c. am ținut întrunire misionară la Dezna sub conducerea subsemnatului încredințat al Domnului Protopresbiter tractual și cu participarea la slujba sobornicească a preoților: Petru Ardelean din Minead, Ioan Tirla din Slatina, I. Gurgiu din Buhani, Cornel Bodea din Dezna, R. Iojă din Neagra și Ioan Tămaș din Prăjești. La aceasta întrunire misionară a fost așteptat și I. P. C. Sa Domnul Arhimandrit P. Morușca, care însă din impediment de ordin spiritual n'a putut participa.

Cântările liturgice au fost executate de corul din Dezna sub conducerea bisericanului-învățător din loc Teodosiu Rafila. La liturghie s'au cuminecat peste 200 persoane, în frunte cu Dna Preoteasă și familia Dlui învățător T. Rafila. A făcut asupra poporului bună și plăcută impresie exemplul intelectualilor din Dezna.

După masă, în curtea bisericii pe timp de primăvară, am deschis ședința misionară proprie în prezența a peste 250 persoane. La aceasta ședință și-au citit disertațiile preotul Ioan Giurgiu cu tema „Cre-

dința în Dzeu” și Ioan Tămaș tratând „Iubiți biserica și școala”. Ambele disertații au fost bine prelucrate, poporul le-a ascultat cu atențiune și mângâiere sufletească.

După terminare mulțumind conferențiarilor, intelectualilor și poporului adunat și ne-am depărtat mângâiați, că ne-am împlinit după modestele puteri o scumpă datorie duhovnicească.

Buteni, la 11 Aprilie 1927.

V. Mihulin
preot secretar ppvit.

Mulțumită publică.

Subsemnatul în numele parohiei ort. rom. din Sebiș aduc velle mulțumiri Domnului *Dr. Mihail Marcuș*, directorul „Băncii Românești” din Arad pentru ajutorul din anul trecut de 1000 Lei și pentru cel de acum de 2000 Lei.

Bunul Dumnezeu să-i dăruiască zile îndelungate cu deplină sănătate până la cele mai adânci bătrânețe, iar pilda Dumnealului să servească și altor credincioși buni cu dare de mână pentru interesarea de sfintele noastre biserici.

Sebiș, la 10 Aprilie 1927.

În numele parohiei
A. Mihulin
paroh.

Misiuni pentru popor în Șiștaroveț.

Duminica din 4 Aprilie a. c. pentru poporul din Șiștaroveț a fost o zi de rară bucurie și înălțare sufletească. Atunci s'au ținut misiuni pentru popor, luând parte un șir mare de credincioși.

La orele 3¹/₂ sosim proștii: Vasile Debău din Lipova, Vasile Groza din Dorgoș și Petru Hereț din Ghelmac.

După un popas de câteva minute, ne îndreptăm spre sf. biserică, unde preotul local Gheorghe Fraucescu ne întâmplă cu cuvinte calde de binevenire, i se răspunde scurt. Să începe vecernia în sobor, la sfârșitul căreia preotul V. Debău rostește în atențiunea încordată a credincioșilor predica despre înșămătatea sf. taine a Mărturisirii cu multă căldură sufletească.

Adresându-se lor ca unor cunoscuți, administrând aceasta parohie 3 luni. Să ne înținem sufletele cum și natura să înolește cu sosirea primăverii desbrăcând pe omul vechiu, păcatul și înolindu ne cu Christos omul cel nou prin mărturisirea păcatelor.

Să mărturisesc 80 bărbați 159 femei afară de copil de școală în număr de 68 în total 307.

Între cei ce și-au mărturisit păcatele notăm pe conducătorii satului: doamna preoteasă, domnul și

doamna notar, domnul învățător, șeful secției de jandarmi cu jandarmii, conducătorul cooperativei, membrii consiliului parohial, fete și feciori și alți fruntași ai comunei.

Dumineca dimineața utrenia și liturghia se face în sobor. Corul condus de harnicul învățător Rotariu, cor acum înființat din tineri, cântă bine și cu precizie. Serviciul divin lasă urme neșterse în sufletele credincioșilor.

La pricează părintele Heret vorbește însuflețit și convingător despre Sf. Cuminecătură.

Cu frică și cu cutremur să apropie unul câte unul în ordine exemplară și să cuminecă cu trupul și sângele Mântuitorului nostru Isus Christos, iar părintele Francescu împarte broșurile din biblioteca „Creștinului ortodox” 80 la număr, anume aduse, să alibă lectură duhovnicească și armă împotriva celor câțiva sectari despre cari ne place a crede, că în curând vor reveni. Terminată sf. liturghie părintele Groza, mai cuminecă 2 bolnavi acasă la ei Era ora 12^{1/2} când am ajuns la ospitala casă a părintelui George, unde ne aștepta plină de mulțumire sufletească doamna preoteasă. Luăm prânzul împreună cu domnul și doamna Oprișa notar.

După masă am plecat îmbrăcați dela biserică, să efectuăm înmormântarea unui creștin, unde aștepta o lume de peste 500 persoane.

Să începe prohodul, cântă corul condus de dl inv. Rotariu dulos. Panegiricul ținut de părintele Groza cu o vervă oratorică, stoarce lacrimi și mișcă sufletele până la plânsul general, a avut momente de inspirație accentuând că sf. Cuminecătură care a primit-o mulți creștini azi, este hrana sufletului și noi trebuie să avem aceasta merinde, pentru că nu știm ziua nici clasul în care Fiul lui Dumnezeu ne va chema la Sine. O impresie puternică a lăsat asupra auditorului acest cuvânt funebru, momentul psihologic și pastoral a fost bine prins.

După prohod am săvârșit vecernia, când iarăș vorbește părintele Groza arătând cum să petreacă în Domnul cei ce l-au primit în suflete ca și Domnul să rămână cu ei până la sfârșitul vieții lor.

La urmă ne mulțumește părintele Francescu în numele parohienilor săi pentru osteneală, și ne asigură că sămânța aruncată de noi va aduce rod însutit și că ziua de azi este o zi de înălțare și înviorare sufletească a păstorișilor săi.

Cu aceasta am terminat a 2 misiune pentru popor în tractul Lipova.

Am ținut apoi ședința intimă de critică asupra predicilor și asupra celor espriate și am ajuns la convingerea că misiunile pentru popor sunt o cerință imperativă.

Am plecat spre casă voioși, luându-ne rămas bun

dela cei ce au înțeles, că noi ne-am dus la ei să le ducem mângăiere și întărire sufletească, că vremurile sunt grele ispitele multe, secerișul mult și secerătorii pușini.

Cronicar.

Declarație.

Subsemnații declarăm în perfect acord, că nu am fost consultați de nimeni, la nici o întocmire de listă pentru alegerea deputațiilor la Adunarea eparhială și astfel comunicatul oficial Nr. ad. 438/927 din „Biserica și Școala” (Nr. 12 din a. c.), după care P. S. Sa Episcopul nostru și Consiliul eparhial nu au candidați oficiali, cuprinde purul adevăr.

În fața afirmațiilor celor din afară, că cineva din parte bisericească — uzurpând acest titlu de ingerință — ar fi colaborat la întocmirea unei anumite liste, pentru care se aruncă acum odiul nemeritat pe centrul eparhial, — declarăm, că nici asemenea suspectări nu ne pot atinge pe nici unul, nici chiar ca persoane particulare.

Arad, 15 April 1927.

Dr. Gh. Ciuhandu
protopop, cons. eparh.

Aurel Călniceanu
consilier control.

Mihail Pădărlanu
protopop, consilier eparhial.

Demetriu Muscan
consilier referent eparhial.

Simion Stana.
consilier cassar.

Nr. 1708—1927.

Ordin circular.

În conformitate cu adresa Onor. Minister al Cultelor și Artelor Nr. 11.295/927, invităm pe Cucernicii preoți, ca la achitarea pensiilor văduvelor, invalizilor și orfanilor de războiu să ia parte efectivă semnând și atestând gratuit prin iscălitura proprie efectuarea acelor plăți, ca părțile interesate să nu sufere nici o scădere.

Consiliul Eparhial Arad,
† Grigorie.

Nr. 1916/1927.

Comunicat.

Societatea ortodoxă națională a femeilor române din București, cu adresa Nr. 2141/927 ne face cunoscut că congresul și adunarea generală, în anul acesta se va ține la Chișinău în zilele de 14 și 15 Maiu a. c.

Prea cucernicii protopopi și preoți cari volesc să participe, sunt poștiți a Incunoștința comitetul Societății ca să poată lua din vreme măsuri pentru găzduire.

Arad, 9 Aprilie 1927.

*Consiliul Eparhial Arad,
† Grigorie.*

Nr. 2092/1927.

Convocare.

În conformitate cu dispoziția §-ului 32 din Statutele fondului diecezan preoțesc convocăm Adunarea generală a aceluiași fond pe Sâmbăta înainte de Dumineca Tomii la orele 10 a. m. în sala Consiliului nostru eparhial. La Adunare sunt invitați toți protopopii tractuali și câte doi preoți din fiecare protopopiat, ca reprezentanți ai preoțimii.

Arad, la 11 Aprilie 1927.

*(ss) Dr. Grigorie Gh. Comșa
Episcopul Aradului.*

Nr. 2189/1927.

Comunicat.

În conformitate cu art. 7 al Instrucțiunii pentru executarea număratoarei generale a populației, dispunem, ca Cucernicii Preoți să aducă la cunoștința publicului de pe amvon desăvârșirea recensământului, explicându-se credincioșilor că lucrarea se face în scop curat statistic; de a se cunoaște precis numărul locuitorilor, iar nu pentru așezarea vre-unei dări, ori vre-o rechiziție și că informațiile ce se culeg sunt cu totul secrete. Să se dea deci cu încredere răspunsurile la întrebările puse în buletinul de familie; iar Cucernicii preoți să dea concursul lor prețios pentru înfăptuirea acestei lucrări.

Arad, la 16 Aprilie 1927.

Consiliul eparhial ort. român din Arad.

INFORMAȚIUNI

Hristos a înviat. Tuturor colaboratorilor, cititorilor și prietenilor revistelor noastre le dorim sărbători vesele cu sănătate și viață creștinească și le zicem: *Hristos a înviat!*

Inchiderea parlamentului. După votarea mai multor legi în cursul săptămânii. Parlamentul a fost închis.

Sănătatea M. S. Regelui. După cele din urmă știri M. Sa Regele merge spre însănătoșire.

Omăt la Predeal. După un timp de primăvară zilele trecute, în părțile orașului Predeal s'a lăsat o ninsoare acoperind pământul cu omăt ca în toamna.

Un tren ars. Noaptea spre 11 Aprilie o mare nenorocire s'a întâmplat pe drumul de fier.

Între stațiile Ploești și Tândărei s'au ciocnit două trenuri.

Din pricina ciocnirii s'a aprins benzina dintr'un vagon și apoi întreg trenul a ars. În clipa detunerilor au fost ucși 4 oameni și mai mulți răniți. Pagubele trec peste 30 de milioane lei.

Altă ciocnire de trenuri. Trenul care venea de la Budapesta, din Ungaria, la București, a deraiat aproape de Brașov. 13 călători sînt răniți și 5 vagoane răsturnate.

Înscrierea tuturor locuitorilor din țară. În ziua de Paști, se va face înscrierea tuturor locuitorilor din țară.

Înscrierea se va face de către comisiile de înscriere, cari vor fi ajutate la orașe de comisarii de poliție, iar la sate de notari.

Despre această înscriere, pe la sate oamenii vor fi înștiințați prin batere la toabă.

Pentru cei care nu vor arăta drept la înscriere sau nu vor vrea să se înscrie, se prevede o amendă de la 100 până la 100000 de lei și de la 1 până la 15 zile închisoare.

Intervenția preoțimii pentru modificarea proiectului legii armonizării salariilor. Cu ocazia discuției proiectului de lege privind armonizarea salariilor reprezentanții preoțimii din țară au obiectat, la Senat, nedreptatea care se face preoțimii, punându-se preoții pe o treaptă mai inferioară față de ceilalți funcționari cu studii egale.

Astfel, s'a cerut, ca preoții licențiați în Teologie să fie ridicați la tipul 8 și doctorii în Teologie la tipul 9 ceea ce i-ar egaliza cu profesorii secundari.

De asemenea s'a cerut ca și înalții prelați, episcopii și arhiepiscopii, să fie ridicați, în privința salariilor la un timp mai mare decât cel prevăzut în proiect.

S'a intervenit, ca Săncitarea Sa Patriarhul Miron să fie ridicat la tipul 28.

Preoți recunoscători. Preoțimea din protoprezbiteratele: Buteni, Gurahonț și Hălmașiu întrunită în adunarea *Asociației Clerului A. Șaguna*, a adresat P. S. Sale Episcopului nostru Grigorie, telegrame omagiale, aducându-i adâncă recunoștință și mulțumită,

pentru munca depusă împotriva sectelor și propaganda de intensificare a vieții religioase în eparhia Aradului.

Sf. Gheorghe. În baza instrucțiunii tipicului bisericesc, se face atent clerul spre știre și acomodare; că Sf. Marele Mucenic Gheorghe se va sărbători a doua zi de Paști, și nu în 23 l. c., Sâmbăta sfințelor Paști.

O broșură interesantă. Recomandăm cu multă căldură cititorilor noștri broșura d-lui Olimpiu Roitoș: „Activitatea lui Slavici la „Tribuna“ din Sibiu. Broșura este editată de revista social-economică „Societatea de Măine“ din Cluj (Piața Unirii 8), care încă merită să fie citită de toți cărturarilor români ai zilelor noastre.

Treceri la ortodoxie: Dochia, soția lui Ioan Stan; Dochia, soția lui Iacob Danțos; Floare Borșan și Teodor Mocuța, maestru, bapțiști vechi din Curtici, au rupt toate legăturile cu sectarii și au intrat în șirul credincioșilor noștri. În curând vom raporta și despre alte treceri din Curtici, între care va fi și un corfeu baptist.

CONCURS

—□—

Nr. 204/1927.

Concurs din oficiu.

Pe urma ordinului consistorial Nr. 1015/1927 se publică concurs din oficiu, pentru îndeplinirea postului de capelan temporal cu dreptul de succesiune pe lângă parohul Ioan Micu din Căpâlnaș (protopopiatul Lipovei) cu termen 30 de zile dela prima publicare în organul oficios „Biserica și Școala“.

Emolumentele sunt:

1. Un intravilan parohial de 1600 st □.
2. Una sesiune de pământ din cele reduse, numită seria I.
3. Stolele legale.
4. Birul legal.
5. Eventuală întregire dela stat, pentru care parohia nu garantează.

Alesul capelan, din bir și stolele va beneficia jumătate, iar jumătate revine parohului pe timpul cât va fi în funcțiune, având a suporta toate sarcinile după venitul ce beneficiază.

Alesul este îndatorat a predică în duminici și sărbători, a catehiza la școlăle primare din localitate.

Parohia e de clasa I. (primă) se admit însă și recurenți cu calificățiune de clasa a. II. (doua).

Reflectanții își vor înainta recursurile ajustate cu documentele recerute, precum și cu certificatul despre eventualul serviciu pstat, — adresate Comitetului parohial ortodox român din Căpâlnaș — la oficiul protoponesc ort. rom. din Lipova și cu prealabila aviz-

zare a protopresbiterului tractual se vor prezenta în vre-o Duminică ori sărbătoare în sf. biserică din Căpâlnaș spre a-și arăta desteritatea în cele rituale și oratorie, observând strict dispozițiunile §-ul 33 din Reg. pentru parohit.

Cel din alta dieceză au se posedă permisulunea P. S. Sale D-lui Episcop diecezan de a putea recurge, ceea ce vor dovedi protopresbiterului tractual, spre a li-se da voia a se prezenta în parohie.

Lipova, la 2 Aprilie 1927.

Fabriciu Maruila, protopresbiter tractual.
2—3

Nr. 2210/927.

Ordin circular

Ministerul Cultelor și Artelor ne comunică adresa Nr. 17058 de următorul cuprins:

1. Actualile carnete cu reducere de 50%, pe C.F.R. sunt valabile numai până la 1 Maiu 1927;
2. Se va libera noui carnete de reducere de 50%, pe C.F.R. personalului bugetar al Statului cu începere dela 1 Aprilie 1927;
3. Prețurile carnetelor se fixează după cum urmează: pentru cele de clasa I-a Lei 30, pentru cele de clasa II-a Lei 25, pentru cele de clasa III-a Lei 20 și pentru cele de copii Lei 10.
4. Carnetele se vor vinde numai în București și numai contra cost numerar la locul indicat pentru vânzarea lor.

Comunicându-vă acestea avem onoare a Vă ruga să binevoiți a dispune să se pună în vedere tuturor oficiilor pendinte de acea Chiriarhie, al căror personal se plătește din bugetul Ministerului, că pentru obținerea nouilor carnete de reducere de 50%, pe C.F.R. să se adreseze acestui Minister, numai prin Chiriarhie, care va înainta cererea, sau fiind mai multe un tablou de ele. În adresă se va arăta numele și pronumele persoanei pentru care se cere carnetul, funcțiunea instituția la care servește, comuna și județul.

Pentru soție, se va nota atât numele său cât și al soțului, cu arătarea funcțiunii ce ocupă, iar pentru copii, pe lângă numele lor și al părintelui, se va mai nota și data nașterii.

Odată cu adresa se va înainta fotografia persoanei pentru care se cere carnet, având semnătura proprie, pe verso, nu pe față. Fotografia va fi de dată recentă și va avea formatul obișnuit al fotografiilor de legitimație, pe fond alb.

Ca urmare a acestui comunicat invităm Cucer-nicii Preoști ca în termen de 10 zile să înainteze Consiliul nostru eparhial de-a dreptul fotografia cu prețul costului carnetului în numerar plus un Leu pentru spese. Consiliul nostru le va trimite toate cu un tablou Onoratului Minister.

Arad, la 20 Aprilie 1927.

(ss) **Dr. Grigorie Gh. Comșa**
Episcopul Aradului

Redactor responsabil: **SIMION STANA.**

Censurat: Prefectura Județului.